

UZASADNIENIE

Powodowie A. S. T. S. wnieśli przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zasądzenie kwoty 21 455,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lipca 2014r. do dnia zapłaty. Roszczenie stanowiło wynagrodzenie za wykonanie trzech przewozów.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W kwietniu 2014 r. podjęta została współpraca między stronami, na podstawie której powodowi świadczyli przewozy na rzecz pozwanego. Przed rozpoczęciem współpracy pracownik pozwanego przesłał do powodów droga e – mailową ofertę, w ramach której wskazano typ samochodu, wynagrodzenie w wysokości 1 EUR/km, ponadto wskazano, iż kilometry liczone przez CH, z S. Map. Następnie w dniu 24 kwietnia 2014 r. pozwany zlecił powodom przewóz z N. do S. G. L., w dniu 28 kwietnia 2014 r. z G. N. do S., zaś w dniu 30 kwietnia 2014 r. z D. C. do F. (P.). Przewozy zostały wykonane prawidłowo. Początkowo powodowie przyjęli do rozliczenia liczbę kilometrów rzeczywiście przejechanych. Następnie po wskazaniu przez pracownika pozwanego M. K., iż należy kilometry liczyć przez Szwajcarię i po wskazaniu liczby kilometrów, powodowie wystawili faktury VAT z tytułu owych trzech zleceń na łączną kwotę 21 455,29 zł. Okazało się jednak, iż ta liczba kilometrów była błędna, i pozwany zażądał ich skorygowania, według wskazań S. Mapy – odpowiednio przy tych zleceniach na 1059 km, 1504 km i 1384 km. Powód odmówił skorygowania liczby kilometrów i faktur (e – mail – k. 60 – 63, zlecenie przewozowe – k. 49, zlecenie przewozowe – k. 52, zlecenie przewozowe – k. 55, listy przewozowe – k. 11, 14 – 15, faktury VAT – k. 12 – 13, 16, pismo z dnia 17 lipca 2014 r. – k. 19, korespondencja e – mailowa - k. 21 – 48, 57 – 59, 124, wydruki mapy – k. 126 – 130, zeznania świadka M. W. – k.201 V – 202 , zeznania świadka G. K. – protokół rozprawy z dnia 17 maja 2016 r.).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty i wydruki, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności, jak również na podstawie zeznań świadków M. W., jak też G. K., które co do zasady były ze sobą zbieżne. Nie miał znaczenia dowód z zeznań świadka T. T. – k. 201 V. Nie posiadał on wiedzy na temat rozliczeń pomiędzy powodem a pozwanym. Także nie miał znaczenia dowód z przesłuchania strony powodowej, nie wskazał on żadnych okoliczności, które mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Pominięciu podlegał wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z wydruków z komunikatora jako spóźniony z uwagi na regulację art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c.

Oddaleniu podlegał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zgłoszony przez powodów w piśmie z k 16. Przede wszystkim wyliczenie kilometrów za pomocą określonego programu komputerowego to nie jest domena wiadomości specjalnych, a tylko w przypadku potrzeby takich wiadomości, byłaby możliwość dopuszczenia takiego dowodu (art. 278 k.p.c.). Poza tym, jak wynika z relacji świadka M. W., który reprezentował powodów przy tym zleceniu wiedział on co to jest sony mapa. Ponadto jak wynika z zeznań świadka G. K. - pracownika pozwanego, która również zajmowała się tą sprawą jest to spedycyjny program do liczenia kilometrów, wyznaczał on konkretną trasę. Tak więc do ewentualnego przeprowadzenia analizy nie jest konieczne posiłkowanie się biegłym, ale posiadanie określonego oprogramowania. Pozwany powołał się na wydruki z tego programu z oznaczeniem trasy, z jej poszczególnymi odcinkami, długością trasy. Nie zostały one przez powoda w jakiś konkretny sposób zakwestionowane. W szczególności sąd nie dopatrzył się tam jakiś przeróbek, manipulacji. Jest to typowe przedstawienie określonej trasy na mapie, zaś poszczególne odcinki, części składowe trasy mogą podlegać weryfikacji nawet przy użyciu innych instrumentów tego typu. Sąd jednakże nie znalazł podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione co do kwoty 20 380,95 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia od dnia 22 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

Ponieważ w przepisach brak jest regulacji co do współników spółki cywilnej, jako wierzycieli, stosować należy przepis art. 379 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli jest kilku dłużników albo kilku wierzycieli, a świadczenie jest podzielne, zarówno dług, jak i wierzytelność dzielą się na tyle niezależnych od siebie części, ilu jest dłużników albo wierzycieli. Części te są równe, jeżeli z okoliczności nie wynika nic innego. Zgodnie zaś z § 2 wskazanego przepisu świadczenie jest podzielne, jeżeli może być spełnione częściowo bez istotnej zmiany przedmiotu lub wartości. Tym samym kwota ta została zasądzona w częściach równych, oczywiście z wyrównaniem 1 grosza w związku z brakiem podzielności zasądzonej kwoty.

Z uwagi, iż miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowało się w dwóch różnych krajach do przewozów zastosowanie będzie miała Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzona w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962, Nr 49, poz. 238)(art. 1 ust. 1 Konwencji). Z uwagi jednak na to, że Konwencja nie reguluje kwestii przewoźnego, zastosowanie będzie miał tu przepis ogólny – art. 774 k.c., zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Nie było sporu, co do zlecenia i wykonania przez powodów na rzecz pozwanego trzech przewozów. Spór stron dotyczył jedynie wysokości wynagrodzenia, przewoźnego w określonej części, bo w pewnej, znacznej części było one także niesporne. Podnieść należy, iż niezależnie od tego czy powodom doręczono ogólne warunki przewozu, to podstawą umowną była przede wszystkim treść oferty przyjętej przez powodów przed rozpoczęciem przewozów znajdującej się na k. 63. Wynika z niej, iż wynagrodzenie ma być płatne 1 euro za kilometr. Ponadto dalej jest wyraźne oświadczenie, które nie powinno budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych, tym bardziej dla profesjonalistów owej branży – kilometry liczone przez CH, z S. Map. Chodziło o to, że niezależnie od przejechanej trasy wynagrodzenie miało być liczone tak jakby trasa przebiegała przez Szwajcarię i to przy użyciu narzędzia S. Map, czyli pewnego programu, którego użycie było już wiadome na etapie zlecenia przewozów i także, jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, dla spedytorów, przewoźników nie powinno być wątpliwości co ono oznacza. Strony mogły umówić się, iż wynagrodzenie będzie płatne nie według faktycznie przejechanych kilometrów, ale według innego miernika nakładu pracy. Jest to w pełni dopuszczalne na podstawie art. 3531 k.c. Ewentualne wskazanie przez pracownika pozwanego błędnej liczby kilometrów nie ma tu znaczenia, albowiem nie powodowało to zmiany umowy o treści jak wskazano powyżej. Co najwyżej mogło być potraktowane jako oświadczenie wiedzy, które nie podlega reżimowi przepisów o wadach oświadczenia woli. Tym samym nie wywołało skutku w postaci definitywnego ustalenia wynagrodzenia, albowiem to należało dostosować do warunków umownych.

I tak, z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż faktura z k.12 za przewóz na podstawie zlecenia z dnia 24 kwietnia 2014 r. o tyle nie powinna budzić wątpliwości, iż wystawiona została nawet na kwotę niższą aniżeli wynikająca z przedstawionych zasad (o 2 km). Wierzyciel nie ma obowiązku dochodzić pełnego wynagrodzenia. Dlatego kwota z tej faktury - 5 464,36 zł była w pełni zasadna. Jeśli chodzi o wynagrodzenie za przewóz na podstawie zlecenia z dnia 28 kwietnia 2014 r., to liczba kilometrów, które oznaczono zgodnie z umową to (...). Iloczyn stawki za kilometr według przyjętego kursu euro razem z podatkiem VAT to kwota 7 768,55 zł. Jeśli chodzi o wynagrodzenie za przewóz na podstawie zlecenia z dnia 30 kwietnia 2014 r., to liczba kilometrów, które oznaczono zgodnie z umową to (...) .Iloczyn stawki za kilometr według przyjętego kursu euro razem z podatkiem VAT to kwota 7 148,04.

Łącznie zatem kwota wynagrodzenia za owe przewozy to kwota 20 380,95 zł, która podlegała zasądzeniu na podstawie art. 774 k.c.

O odsetkach od tej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Termin początkowy ich naliczania wynikał ze zleceń przewozowych, w których wskazano jako termin płatności 55 dni. Nie było wątpliwości co do tego, iż faktury zostały doręczone w dniu 26 maja 2014 r. (potwierdzenie odbioru – k. 71), więc termin początkowy ich naliczania to 22 lipca 2014 r. Na marginesie należy wskazać, iż zasądzenie odsetek za opóźnienie nie

zmienia nic w zakresie kategoryzacji odsetek, zwłaszcza wobec zmiany, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. Odsetki za opóźnienie istniały także przed tą datą, zaś zmiana od 1 stycznia 2016 r. dotyczy kwestii sposobu obliczenia ich wysokości za ten okres.

Wskazać należy, iż całkowicie niezasadne było stanowisko pozwanego co do wstrzymania się z płatnością co do niespornej części do czasu skorygowania faktur przez powodów. O tyle jest to działanie błędne, iż dotyczyło także faktury, która została wystawiona na kwotę niższą. Jeśli nawet strona umowy kwestionuje wysokość wystawionej faktury w określonej części, to co najwyżej może wstrzymać się z zapłatą spornej części do czasu rozstrzygnięcia sporu, ale bezsporna część powinna być zapłacona w terminie wynikającym z umowy. Nie można przy tym uzależniać pełnej płatności od dokonania korekty faktury, jeśli pewna jej część jest prawidłowo oznaczona. Po prostu należy wówczas zapłacić fakturę w części z pewnym zaznaczeniem w tytule przelewu. Dlatego termin wymagalności wynagrodzenia należało oznaczyć po upływie już 55 dni od doręczenia faktur. Ma to także przełożenie na rozkład ciężaru kosztów procesu. Powód przegrał w stosunku do całości żądania w sposób nieznaczący i dlatego na podstawie art.100 zd. 2 k.p.c. całością kosztów sąd obciążył pozwanego. Na należne powodowi koszty złożyły się opłata sądowa od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa od pełnomocnictwa, zasądzona również w częściach równych.

ZARZĄDZENIE

- (...)